

stærkere end hans Følelse for de militære Pligter. Men derved var han gledet længere og længere ned paa Straffestigen, saa han endte med den sorte Kokarde og Rotting. Denne Mand fik for at komme for sent — han kunde ogsaa have faaet det af anden Aarsag — en Dom, hvorefter han skulde have 25 Slag Rotting. Vi bleve stillede op i en Kreds omkring Synderen, en Sergent tog et meget langt Spanskrør og halede ud, slog saa godt, han kunde, af yderste Evne. En af Kaptajnerne, der knapt kunde staa paa Benene, langt mindre for en Rotting, stod og nikkede, hver Gang Slagene faldt. Man kunde se, at han ordentligt frydedes i sit Hjærte af bar militær Nidkærhed over de Slag, som den anden fik. Jeg kunde tænke mig, at saadan vilde en Helvedesprædikant staa og fryde sig, naar han saa et syndigt Verdensmenneske brænde i Svovlpølen. Det er den Fryd, som Nidkærhed giver. Men det forekommer mig, at det høje Ting for flere Medlemmers Vedkommende er i Besiddelse af en saadan Nidkærhed, af en ligefrem Fanatisme for, at vi endelig skulle faa denne Pryglestraf. Reflektionen er imidlertid Fanatismens værste Fjende, og da jeg tror, de allerfleste af os savne tilstrækkelig Kundskab til at bedømme de Mennesker, vi her ville straffe, vil jeg henstille til den højtærede Minister, der ganske sikkert ogsaa savner disse Forudsætninger, om han ikke kunde gaa med til, at der blev talt lidt mere indgaaende om denne Sag, f. Eks. i en Kommission. Vi bedømme Bøllerne og sige, de ere saadan og saadan, men hvorfor ere de det? Lad os tale med dem menneskeligt, som Mennesker tale med Mennesker, saa ville vi faa at se, at der paa Bunden af dem ogsaa er noget godt, og lad os lade dem forklare, hvorfor de ere blevne Bøller, og saa søge at ændre paa de Steder, hvorfra Ukrudtet kommer. Den Soldat, jeg talte om, fik dog Pryglene uden paa sin Vaabenfrakke, men den højtærede Minister gaar, saa vidt jeg forstaa, et Skridt videre og vil give Pryglene paa den bare Ryg. I Hæren og Søværnet har man afskaffet Pryglestraffen, men i Strafferetsplejen indføre man Pryglestraffen. Vi have i Militærvæsenet et Surrogat for Pryglestraffen i Bøjestraffen eller „Bojsen“-s-Straffen, som den kaldtes, men i Strafferetsplejen skulle vi have Pryglestraffen indført. Jeg henstiller, at man, forinden man gaar til et saa yderliggaaende Skridt, som en saadan Lov vilde

være, undersøger den Sag meget nøje, ser undskyldende og formildende paa de Udslag af Raahed, der finde Sted, undersøger, hvorledes de ere opstaaede, og saa lovgiver, naar man har undersøgt, men ikke forinden.

Piper: Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) maa jo have overhørt, hvad jeg sagde i mit Foredrag i Gaar. Det ærede Medlem har kun bidt Mærke i et, nemlig at jeg udtalte, at det sikkert var den almindelige Stemning Landet over, Ministeren havde givet efter for, naar han havde fremsat dette Forslag. Det ærede Medlem maa jo ganske have overhørt, at jeg udtalte, at det var sørgeligt, at man skulde gaa til saadanne Korrektiver, og at det selvfølgelig kun skulde supplere andre Midler til at forbedre baade dem, der ere inde paa den omtalte Bane, og den opvoksende Slægt.

Naar det ærede Medlem nu henvendte sig til mig, uagtet den højtærede Ministers Forslag fra anden Side har fundet en meget stærkere Tilslutning, end det fandt hos mig, formoder jeg, at dette skyldes det bekendte gamle Ord, at gammel Kærlighed rustet ikke. Det ærede Medlem kan ikke glemme, at han i sin Tid har bejlet til Lyngbykredsens Stemmer, og at Lyngbykredsen var utaknemmelig nok til ikke at ville honorere denne Bejlen. Derfor omtaler han nu Lyngbykredsen, hvis Beboere han populært betegner med Navnet: Grævlingene, som et Sted, hvor Bøllerne høre hjemme. . . . (*Borgbjerg:* Det var i gamle Dage!) . . . Jeg tror snarere, Bøllerne ville kunne findes i det ærede Medlems Valgkreds her i København. . . . (*Borgbjerg:* Der er ikke en eneste!)

Formanden: Det er ikke værd at strides om, hvem der har Fortrinet i den Henseende.

Piper: Det ærede Medlem har ogsaa en forunderlig Opfattelse af andre af de Punkter, han omtalte. Blandt andet vilde han henvise til Straffelovens § 40, der var i den Midler nok til at værgesig. Ja, ganske vist, der er i § 40 givet den overfaldne en Ret til at værgesig, men i samme Øjeblik, Paragraffen har givet denne Ret, bliver den bange for, at den skal blive misbrugt, og tilføjer: „Dog skal det kun til Forsvar for Liv, Helbred eller Velfærd være tilladt at anvende saadanne